

Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑΤΟΣ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ»

Ρίχνω μια ακόμη ματιά στην ολοκλήρωση του ηρωικού μου κατασκευάσματος.

Στην ολοκλήρωση του κατασκευάσματος «άνθρωπος», πιο συγκεκριμένα «σύγχρονος άνθρωπος». Στην επιτυχή ολοκλήρωση ενός τερατόμορφου και καχύποπτου κατασκευάσματος που ονομάζεται «άνθρωπος».

Ήταν ένα θλιμμένο βράδυ ενός περιφρονημένου από το κοινό ημερολόγιο μήνα και το μαύρο πέπλο εκείνης της συνηθισμένης μορφής είχε σκεπάσει τον

ατελείωτο και άσχημο κόσμο, επισημαίνοντας σε όλες τις ασήμαντες μικροϋπάρξεις

αυτού του αδιάφορου κόσμου να κλείσουν πια τις πόρτες στα σπίτια τους.

Εγώ βρίσκομαι κλειδωμένη στο κρυφό μου εργαστήριο, «οδός ονείρων», το τελευταίο

στην άκρη του δρόμου των «υποβαθμισμένων» και «άρρωστων» υπάρξεων.

Κάθομαι στο εργαστήριό μου, έτοιμη να κάνω την επόμενη επιτυχή μου εφεύρεση,

που ονομάζεται «άνθρωπος».

Το πρόσωπο, το πονηρό του πρόσωπο καλύπτεται από σκληρό

ατσάλι. Επίτηδες φτιαχμένο τόσο σκληρό, για να μην μπορεί κανείς να το πλησιάσει. Η όψη και το βλέμμα του είναι τόσο αποκρουστικά και άσχημα που

κανείς δε θα γύριζε ποτέ να κοιτάξει. Τα μάτια του δεν είναι τίποτα παρά δύο

κοφτερά και αιχμηρά πετρώματα, ώστε να έχουν την εκπληκτική ικανότητα να

βλέπουν πίσω από τα γλυκά λόγια και τις αθώες πράξεις, πλάθοντας με το πονηρό μυαλό τους διάφορες καταστάσεις, αλλά και για να στέλνουν περιφρονητικά και βλοσυρά βλέμματα σε όλους αυτούς που μέσα τους πονούν και πεθαίνουν.

Τα χέρια του «ανθρώπου» χρησιμεύουν σε πολλά πράγματα. Τα σιδερένια χέρια του είναι φτιαγμένα από ένα βαρύ και ογκώδες σίδηρο. Γιατί βέβαια τα χέρια ενός τέτοιου τερατόμορφου κατασκευάσματος δε θα μπορούσαν ποτέ να δίνουν, παρά να παίρνουν και να αρπάζουν. Να αρπάζουν αυτά που δεν τους ανήκουν και ανήκουν σε άλλους που υποφέρουν από τα δηλητήρια που είναι αναγκασμένοι να καταπίνουν κάθε μέρα. Όμως, αυτά τα χέρια έχουν βέβαια πολλών ειδών χρήσεις, όπως ανέφερα και πριν. Ο «άνθρωπος» συχνά τα χρησιμοποιεί, για να απαλύνει τον θυμό του πάνω σε άλλους ανθρώπους, πάνω σε άλλα αβοήθητα και απελπισμένα «πιόνια», τα οποία έχει το δικαίωμα να μαχαιρώνει ψυχολογικά ή και σωματικά, χωρίς αυτά να... «πονούν». Ο «άνθρωπος» έχει καταλήξει να ξεσπά πάνω σε αβοήθητες και ασημαντες για αυτόν υπάρξεις, μισοπεθαμένες από το δηλητήριο της πικρής κοινωνίας. Ίσως κάποιες από αυτές τις υπάρξεις να είναι κι αυτές που συχνά αποκαλούνται «άρρωστες» για πολλούς, ανύπαρκτους λόγους...

Για τα πόδια αυτού του απαίσιου κατασκευάσματος, διάλεξα κάτι επίσης σκληρό. Μάζεψα μερικά κομμάτια μπρούτζου και τα ένωσα όλα μαζί, δημιουργώντας ένα βαρύ και ογκώδες συνονθύλευμα. Δε θα ήθελα ποτέ να κάνω

τα πόδια του «ανθρώπου» λεπτά κι ανάλαφρα. Κι αυτό γιατί τις περισσότερες

φορές χρησιμεύουν εκεί που χρησιμεύουν και τα χέρια. Άλλες φορές, όμως, ο

«άνθρωπος» μπορεί να βρει κι άλλους τρόπους να τα χρησιμοποιήσει.

Η «καταπάτηση» των δικαιωμάτων και της ανθρώπινης ελευθερίας επιδιώκεται

ιδιαίτερα συχνά. Τα πόδια του «ανθρώπου» θα πρέπει να είναι βαριά και ογκώδη,

ώστε να μπορούν να ισοπεδώνουν όποιο εμπόδιο βρεθεί μπροστά του, θα πρέπει να

ξέρουν τον βάνανσο τρόπο, ώστε να αντιμετωπίζουν οτιδήποτε διαφορετικό από εκείνον.

Η καρδιά, η μισοραχισμένη του καρδιά, ήταν φτιαγμένη από ένα βαρύ και σκληρό

κομμάτι τιτάνιο. Μια μικρή ραχισμένη μπάλα ήταν, βαθιά κρυμμένη στα βαθύτερα

και κρυφότερα σοκάκια ενός ανθρώπινου σώματος, κρυμμένη και απομονωμένη από

όλα τα προηγούμενα. Ένας σωρός από μέταλλα την περιέβαλλε, που αποτελούνταν από ατσάλινα παράθυρα, διπλοκλειδωμένα παντζούρια, αμπαρωμένα δεκαπέντε

ολόκληρες φορές με του κόσμου τα κουμπώματα, τις βίδες και τα ελατήρια, που

έκλειναν απειλητικά προς τα μέσα, αποφασισμένα πως ποτέ κανείς δε θα κατάφερνε να τα ανοίξει και πάντα θα έκρυβαν μέσα τους εκείνη την πέτρινη

καρδιά, που παχωμένο δηλητήριο αντί για αίμα έστελνε στις φλέβες
αυτού του
απαίσιου και αποκρουστικού κατασκευάσματος. Εκείνη την πέτρινη
καρδιά, το
κέντρο μιας κτηνώδους, εσωστρεφούς και διχασμένης προσωπικότητας.

Μερικά δευτερόλεπτα προτού ξημερώσει, άφησα το εργαστήριό μου,
κατευθύνθηκα
προς το σπίτι μου. Σε λίγες ώρες εκείνη η επιτυχής εφεύρεση θα
ελεγχόταν από
τους «ειδικούς» και έπειτα θα καταστρεφόταν, όπως έμελλε να γίνει. Και
για μια ακόμη φορά θα έφερνα τον τίτλο του «ΕΚΤΟΣ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΑΝΩΡΙΜΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ».

Δήμητρα Παπακωνσταντίνου
B1 Γυμνασίου